

ABD İMPARATORLUĞU VE ORTADOĞU

Temel DEMİRER

*"Gece düşüncelerin anasıdır."*¹

*"Geceler sonsuz değildir."*²

Emperyalizm hakkında, "yeni" ve "yenilenme"ye açık bir alay söz edilse de, onun temel özelliklerinden "değişmeyi": İmparatorluğun vazgeçemediği ve mündemiç olan işgalci-terörist zorbalıktır...

Bunun kanıtı, emperyalist ABD kâbusunun "büyük strateji"si yani vahşet imparatorluğunun Ortadoğu icraatıdır...

Söz konusu "icraat"lara dair saptamalarımızı -madde madde- sıralayarak ilerlersek:

I-) ABD: RÜYA DEĞİL, NEO-FAŞİST BİR KÂBUS

ABD, neo-liberal vahşet dünyasının, -Ortaçağ gericiliğine rahmet okutan!- postmodern vahşetinin uç örneğidir...

Her kim ki bu coğrafyada "demokrasi" ve "özgürlük"ten söz ediyorsa; o bir yalancı-demagog değil ise, aptaldır...

Ulaşılan koordinatlarda, ABD'de neo-faşist (en azından faşizan) özellikler arzeden aşırı sağcılığın yoğunlaşması had safhalara ulaşmıştır...

Emperyal ırkçılık, Arnold Schwarzenegger³ ve John Wayne⁴ farslarında somutlaştırılıp, WASP (Beyaz-Anglosakson-Protestan) "ideolojisi" ile harmanlanırken; Bush ile

1 J. Florio.

2 Albert Camus.

3 "Arnold Schwarzenegger bir fars. Daha düzeyli bir kültür ortamında oyuncu filan olamazdı, ama Amerika'da yıldız oldu. Politik bir güç olarak belirdi. Babası Naziydi. Babaların yaptıkları oğullarını bağlamaz gerçi, ama bu Schwarzenegger Avusturya Başkanı eski Nazi Kurt Waldheim'ı, Demokrat bir aileden, Kennedy ailesinden bir kızla evlenirken düğününe çağırdı! Utanmanın zerresi yok onda!" (Yves Montand)

4 "Şimdi söylemiyor ama, 1950'lerde Ku Klux Klan'a en büyük para yardımında bulunan Hollywood oyuncularından biri John Wayne'di." (Ralph Bellamy.)

birlikte Evanjelik çılgınlıkla tahkim edilen ABD saldırganlığı, faşizan-ırkçı bir hikâyenin ulaştığı sınırları işaret eder...

Bilindiği gibi 1960'ların son dönemlerinde ABD'de kültürel bir değişim yaşandı ve tüm dünyayı etkiledi. İkiyüzlülük, ırkçılık, çevre ve savaş gibi kavramlar insanların üzerinde düşünüp taşındığı kavramlar oldu. Bununla beraber bugün ABD'de 1960'larda yaşanan kültürel değişimden çok daha büyük bir "karşı değişim" yaşanıyor.

Bugün ABD ülkeyi ziyaret edenleri şaşkına çeviriyor. Amerika bayrakları, "Orduyu destekle" çıkarmaları ve "Tanrı Amerika'yı korusun" yazılı flamalar, rozetler... "Ülke ve Tanrı" konsepti kültürün içine nüfuz etti.

Hatırlatalım: Tocqueville'e göre, "ABD'de din... toplumun bütün alışkanlıklarıyla, bütün yurttaşlık duygularıyla birleşerek özel bir güç kazanmıştır."

Huntington'a göre de tarih boyunca Amerikalılar son derece dindar ve ezici çoğunlukla Hıristiyan olmuştur. Amerika'da halkın yüzde 80-85'i kendini Hıristiyan olarak tanımlamaktadır. Nitekim İncil, ABD'de kültürü biçimlendirmek konusunda, Avrupa'da bile benzeri görülmemiş bir rol oynamıştır.

Örneğin Amerikalıların yüzde 60-65'i bir kiliseye üye olduklarını bildirmiştir.

Ipsos'un 10 ülkede yaptığı din araştırmasından çıkan sonuç: En dindar ülke olan ABD'de 10 kişiden 4'ü din adamlarının hükümet kararlarını etkilemesi gerektiğini düşünüyor.

Amerika'da her 10 ABD'liden sekizi Tanrı'ya inandığını belirtirken, 10 kişiden dokuzu dinin önemli olduğunu söyledi.

ABD'de ABC News'ün anketine göre, her 10 Amerikalıdan dokuzu cennete inanıyor. İnançlı Amerikalıların hemen hepsi, yollarının cennette son bulacağını düşünüyor. Cennetin varlığına inananların dörtte biri, cennete sadece Hıristiyanların gireceği görüşünde. Protestanlarda bu oran üçte biri aşıyor. Beyaz kıyafetler içinde harp çalan insanlarla dolu tasvir edilen cennet anlayışı ise, artık Amerikalılar arasında yaygın değil. Cennete inanan her 10 Amerikalıdan sekizi, cenneti insanların fiziken değil, ruhen var olacağı bir yer olarak görüyorlar...

Amerika'da din her zaman kültürün ayrılmaz bir unsuru olmuştur. Amerika'nın oluşumunda, dini etkenler merkezde yer almıştır. Başlangıçta Thomas Jefferson'ın formüle ettiği ve ardından birçoklarının geliştirdiği "Amerikan İtikadı" (American Creed), Amerikan kimliğinin tanımında çok önemli bir öge olarak benimsenmiştir. Böylece Anglo-Protestan kültürü yaklaşık 300 yıldır Amerikan kimliğinin merkezinde yer almıştır.

"Amerikan İtikadı"nın neredeyse bütün temel düşüncelerinin kaynağı Protestanlıktır. Beyaz Anglo-Sakson Protestanların, diğer bütün ırklardan üstün olduklarına ve onlara Tanrı tarafından diğer ırkları medenileştirme görevi verildiğine inanılmaktadır. Buna "Manifest Destiny" (Önlenemez Kader) doktrini denmektedir. Bu doktrin çerçevesinde Amerikalılar, dünyayı kurtarma misyonuyla görevlendirildiklerine inanmaktadır.

ABD'nin küresel çıkarları için Ortadoğu'da başvurduğu uygulamalarla ülkedeki etkin dindar grup olan Evanjeliklerin inanışları örtüşüyor. "Hazreti İsa'nın gelişinden önce

Ortadoğu'da kaos olacağına" inanan Evanjelicler, Bush'un dış politikasının en ateşli savunucuları arasında yer alıyorlar.

İfadeye gayret ettiğimiz bu toplumsal iklimde milliyetçi-tutucu-dinci akıl-dışılık hızla yükselirken; National Opinion Research Center'in 33 ülkede yaptığı araştırmaya göre, iş ülkeleriyle gurur duymaya geldiğinde ABD'liler en üst sırada yer alıyorlar.

ABD'liler en büyük düşmanlarının İran, en yakın dostlarının İngiltere ve Kanada olduğunu düşünüyorlar... Gallup şirketinin yaptığı araştırma, Amerikalıların yüzde 31'inin İran'ı en büyük düşmanları olarak gördüğü, bu görüşün 2005'e oranla yüzde 14'lük bir artış gösterdiği belirtildi. Araştırma, İran'ı yüzde 22 ile Irak, yüzde 15 ile Kuzey Kore'nin izlediğini gösteriyor.

Pew Enstitüsü'nün anketi de, Amerikalıların yaklaşık yarısının, terör zanlılarından bilgi almak için işkenceye başvurulmasını meşru gördüğünü ortaya koydu. Kamuoyu yoklamalarına göre, ABD halkının yüzde 60'ı işkenceyi onaylıyor, "normal" buluyor.

Tüm bunlara ne denilebilir?

Sözü William Rivers Pitt'in satırlarına bırakalım: "Bugün izlediğimiz, Berlin caddele-rini çiğneyen Nazi çizmeleri ya da toplama kampı görüntüleri değil sadece. Faşizm sim-geler savaşıyla büyüyor. Avrupa ve Amerika, özgüvenle 'Bir daha olmaz' ya da 'Burada olmaz' dese de, ister 'gülyüzlü' densin, ister 'gizli' faşizm hızla ilerliyor..."

ABD'nin bugün yaptıkları da işte bunun işaretleri; önce düşmanını yaratıyor, ardın-dan onun ölümünü meşrulaştırıyor. ABD vatandaşlarına düşense, 'halk' adını taşıyan yardımcı oyuncu rolünü sadakatle oynamaktır..."⁵

II-) VAHŞET İMPARATORLUĞU

ABD emperyalizmi, kural tanımayan bir vahşet imparatorluğundan başka bir şey değildir...

İşte kimi "sıradan" örnekler...

Uluslararası Af Örgütü, ABD'den ülke dışındaki gizli cezaevleri konusunda bilgi istedi. CIA'in Doğu Avrupa'da gizli gözaltı merkezi kurduğu ortaya çıktı. CIA'in, 20'den fazla ülkede, ABD'li ve yabancı istihbarat ajanlarının teröristleri yakalamak için ortak istasyonlar kurduğu belirtildi. The Washington Post, CIA'nın Avrupa, Ortadoğu ve Asya'da ortak istihbarat merkezleri çalıştırdığını bildirdi. Gizli Terörle Mücadele İstihbarat Merkezleri'ndeki ABD'li ve yabancı ajanların, zanlıları nasıl yakalayacakları, sorgulamalar, gözaltılar ve El Kaide'ye desteğin nasıl bölünebileceği gibi konularda kararlar aldıkları ifade edildi.

ABD'nin 11 Eylül milatlı dört yıllık terörle savaşı boyunca, dünyanın dört yanına yayılan gizli veya bilinen cezaevlerinden 83 binden fazla yabancı geçmiş. ABD yönetimi verilerine göre, şimdiye dek 83 binden fazla yabancı gözaltına alınmış veya tutuklanmış. Şu anda çoğu Irak'ta 14 bin 500 yabancı esir tutuluyor. Bu yöntemlere Irak'taki direnişi kırmak ve Afganistan'da istikrar için sık sık başvurulması sonucu, sadece Afganistan ve

5 William Rivers Pitt, "Fısıltıları Dinleyin, Bu Yeni Faşizm", Cumhuriyet Pazar, No:1039, 19 Şubat 2006, s.2.

Irak'ta 82 bin 400 kişi gözaltına alınmış ya da tutuklanmış. Önemli kısmı ise ilk sorgu sonrası bırakılmış. 13 bin 900 zanlının tutuklandığı 1 Kasım 2005'de ABD'nin Irak'taki esir sayısı "tavan" yapmış...

ABD eski Dışişleri Bakanı Colin Powell'ın danışmanlarından Lawrence Wilkerson, Başkan Yardımcısı Dick Cheney ve Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in savaş esirlerine yönelik işkencelerin sorumlusu olduğunu açıkladı. Wilkerson, Başkan Yardımcısı Cheney'nin yardımcılarının Pentagon'a gönderdiği, işkenceye izin verip Cenevre Sözleşmeleri'ni çiğneyen bir dizi yazışma ile talimatın izini ele geçirdiğini söyledi...

Kural tanımaz vahşet imparatorluğu; 11 Eylül sonrasında "büyük stratejisi"ni devreye soktu...

II.1-) 11 EYLÜL SONRASI: "BÜYÜK STRATEJİ"

ABD'nin devreye soktuğu "Büyük Strateji", kısa sürede karaya oturdu. Yani 11 Eylül sonrasındaki ABD İmparatorluğu projesi başarılı olmadı.

Yeni yayılcı/sömürgecilik açısından *denebilir ki, tüm kural tanımazlığıyla büyük oynayan ABD, büyük kaybetti ve dahası -giderek- daha da saldırganlaştı...*

Pentagon şefi Donald Rumsfeld'in, "Terörle mücadele'nin bir nesil boyu çatışma" anlamına geldiğini söyleyip, dönemi "Soğuk Savaş"a benzettiği; Bush'un, ABD'nin "İslâmcı faşizm tehdidi altında olduğunu" öne sürdüğü; ABD Stratejik Komutanlığı'nın (STRAT-COM), dünya çapında belirlenebilecek hedeflere nükleer veya konvansiyonel silahlarla "hızla saldırı düzenleme" kapasitesine ulaştığını ilan ettiği söz konusu gidişatta; ABD, terörle küresel savaş içinde olduğunu söylüyor. Bu söylem, aslında yeni dünya savaşının veya "Medeniyetler Çatışması"nın bir başka ifadesini oluşturuyor. ABD, Avrasya'nın enerji kaynaklarını kontrol etmek istiyor.

ABD küresel enerji güvenliği için Ortadoğu coğrafyasını genişletmek, haritasını değiştirmek, bu coğrafyada yer alan yirmi iki ülkeyi, bu amaca yetecek gücü olmasa da biçimlendirmeyi hedefliyor.

II.2-) ENERJİ (PETROL) SORUNU VE ABD...

Enerji (petrol) deyip geçemezsiniz...

ABD, dünya petrolünün yüzde 25'ini, dünya benzin üretiminin de yüzde 40'ını tüketiyor...

2000 yılından 2005'e petrol fiyatları üçe katlandı. Günümüzde petrol üreten ülkelerin günlük kazancının toplamı 2 milyar dolar. Bir varilin fiyatı ortalama olarak 20 dolardan 60 dolara yükseldi. 1990'larda petrolden edindiği kazançta düşüş yaşanan Suudi Arabistan'da ise petrol fiyatları yüzde 40 yükseldi.

Ve Irak işgalinden önce petrolün varilinin 25, 2003'te 26, 2004'te 42 dolar olduğunu anımsayalım. Petrolün varili daha 45 dolar iken Exxon Mobil 25, Shell 18, BP 16 milyar dolar kazanç sağlamışlardı.

Evet, evet enerji (petrol) deyip geçemezsiniz... Çünkü... Günümüzde küresel müca-

dele Avrasya egemenliğine dayandırılıyor. Bunun yolu da Kafkaslar, Ortadoğu ve Orta Asya'ya hâkim olmaktan geçiyor. Bu bölge dünya enerji kaynaklarının yüzde 75'ine sahip. Bu coğrafyaya hâkim olmak isteyen ABD, Afganistan ve Irak'ta zorlanıyor.

Anımsayın: Bush, daha Irak harekâtından çok önce, Mayıs 2001'deki bir konuşmasında, "Eğer harekete geçmezsek ülkemiz yabancı ham petrole giderek daha fazla bağımlı hâle gelecek ve ulusal enerji güvenliğimizin bir bölümünü, bizden farklı ulusal çıkarlar peşinde koşan yabancı ülkelerin eline teslim etmiş olacağız," diyordu.

Gerçekten de Kuzey ülkelerinin Ortadoğu'daki petrole bağımlılığı hızla artarken, Amerika'nın toplam enerji ihtiyacının yaklaşık yüzde 40'ı petrolden sağlanıyor. Ve ABD dünya nüfusunun yüzde 5'ini oluşturmasına rağmen dünya petrolünün yüzde 25'ini tüketiyor. Ayrıca bu tüketim hızla artıyor. Amerika'nın günlük petrol tüketimi 2001 yılında 19.7 milyon varil iken 2025 yılında 28.3 milyon varile yükselecek. Yerel üretim ise yukarıda açıklanan nedenlerden günde 5.7 milyon varilden 4.6 milyona inecek. Zira Amerika'nın evvelce 345 milyar varil olarak tahmin edilen rezervlerinin önemli bir bölümü tüketildi. 1972 yılından beri yerel petrol üretiminde sürekli düşüş yaşanıyor. 2025 yılında ulaşılabilecek tüketim düzeyini karşılamak için Amerika, günde 10 milyon varil petrol daha ithal etmek zorunda kalacak. ABD'nin ithal petrole bağımlılığı 2001 yılında yüzde 58 iken 2025 yılında yüzde 70'e yükselecek.

Böyle olunca da ABD'nin enerji (petrol) koridorlarına müdahalesi hep gündem maddesi olarak kalacak; ta ki, ABD emperyalizmi yenilene dek...

II.3-) QDR 2005

Bunun için de bir ahtapot gibi kollarıyla tüm dünyaya sarıyor...⁶

Bu da ABD'nin her dört yılda bir hazırladığı yeni Savunma Gözden Geçirme Raporu (QDR 2005)'de tüm netliğiyle ortaya konuluyor.

Aslı sorulursa Pentagon'un QDR-2005'i birçok açıdan QDR-2001'in devamı özelliği taşıyor. Yani neo-conların damgasını taşıyor.

Bunun için de Bush yönetimi, ABD'nin terörle mücadelesi ve yeni stratejik tehditleri öne sürerek askeri harcamalarını şişiriyor. Beyaz Saray, Kongre'ye sunduğu 2007 bütçesinde sağlık ve eğitimin payını budayıp Savunma Bakanlığı'na yüzde 6.9 artışla 439.3 milyar dolar istedi. Bu rakam askeri bütçenin 2001'den beri yüzde 48 artmış olması demektir!

Evet toplamda 2.77 trilyon dolarlık federal bütçenin yüzde 16'sını kapatan Pentagon, bu paranın bir kısmıyla özel kuvvetlerin yanı sıra pilotsuz ve casus uçaklarına yatırım yapacak. Sadece bu yıl 5.1 milyar dolar ayrılan özel kuvvetlerdeki eleman sayısı 2011'e dek 14 binden 64 bine çıkarılacak. Silahlanma programlarına 84.2 milyar dolar, askeri araştırmalara 73.2 milyar dolar gidecek. Bush, ABD'ye aylık maliyeti 6.8 milyar dolar olan Irak ve Afganistan için 2006'da istediği 70 milyara 50 milyar dolar ilave talep etti.

6 Yeri geldi anımsatalım: "Günümüzde ABD'nin 60 ülkede askeri üssü ve yaklaşık 140 ülkede askeri gücü bulunmakla birlikte -ki tarihte hiçbir imparatorluk bu kadar geniş bir alanı kontrol edememiştir." (Özgür Özyurt, "İmparatorluk Nereye?", Toplumsal Özgürlük, No:11, Şubat 2006, s. 16.)

Tepeden tırnağa silahlanan ABD İmparatorluğu, uzun ve nasıl sonuçlanacağı belli olmayan bir savaşa hazırlanıyor. Düşman kavramlar arasında, radikal İslâm ön plana çıkıyor.

Bir an düşünüp, yanıtlayalım: 11 Eylül olayları meydana gelmeseydi ne olurdu? "İslâmcı terör" ABD gündeminin ilk sırasında yer almasaydı şimdi nerede olurduk? Bunlar hayali sorular olabilir. Ancak gerçekleri anlamak için bazen gerekebiliyorlar.

Terör konusunda da böyle bir yaklaşım uygun. Zira ak ile kara birbirine karıştı. Bir an terörsüz bir dünya hayal edelim. Afganistan savaşı gerçekleşmeyecekti. Amerikan halkı Saddam eliyle kitle imha silahlarının teröristlerin eline geçmesi olasılığından ötürü kendi güvenliğinden kaygılanmadıkça Bush'un Irak savaşına gerekçe bulması zorlaşacaktı. Hazar bölgesinde Amerikan askeri üslerinin yayılması hemen hemen imkânsızlaşacaktı. Bush yönetimi savaş sanayiine yüz milyarlarca dolar pompalayamayacaktı. Hıristiyan köktencilerin ve yeni muhafazakârların koalisyonuna, Amerikan toplumu içine yayılma fırsatı verilmeyecekti. Cumhuriyetçiler Bush'u yeniden seçtiremeyecekti. Bush yönetimi AB'nin barışa ve ekonomik işbirliğine dayalı yeni dünya düzeni teziyle çatışma noktasında daha aciz kalacak, yasaların dışına çıkan 'serseri bir millet' olması nedeniyle kendisini BM'de yalnız hissedecek ve Avrasya kıtasında kendisine karşı uluslararası, bölgesel bloklar belirebilecekti.

Acaba bütün bu varsayımsal veriler, "İslâmcı terör" olgusunu üretenin veya en azından sonuçlarından istifade etmek için "göz yumanın" ABD olduğu anlamına mı geliyor? Kesinlikle hayır. Bu yaklaşım komplo teorisi hanesine yazılır. Fakat bu verilerin başka bir anlama gelmesi mümkün: Bush yönetimi terör tehlikesini kasten büyüttü ve evrensel gündemini hayata geçirmek için kullandı. ABD yönetimi Amerikan toplumu üzerindeki kontrolünü meşrulaştırmak ve kabzasını uluslararası toplum üzerinde tutmak için geçmişte komünizmi ve Sovyet ekonomisini şişirdiği gibi terör olgusunu da şişiriyor.

II.3.1-) MANİPÜLATİF ABD PROPAGANDİSTLİĞİNE KUZAY KORE ÖRNEĞİ

Örneğin Kuzey Kore'de olduğu gibi...

Bilindiği üzere ABD'nin sürekli hedef tahtasında olan Kuzey Kore, Amerikan yönetimini "devlet terörünün babası" olmakla suçladı. Kuzey Kore Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, ABD'nin Kuzey Kore'yi "terörü destekleyen ülkeler arasında saydığını" hatırlatarak, "Oysa bizim terör geçmişimiz yok. Devlet terörizminin babası George Bush'tan başkası değil," dedi.

Durmadan düşman imal eden neo-con zihniyetin manipülatif ABD propagandistliği için hiçbir şey zannedildiği kadar da kolay değil... Örneğin Center of Strategic and International Studies adlı kuruluşun ünlü stratejisti Anthony H. Cordesman'ın, 12 Nisan 2005 tarihli ve "Recources versus Strategy and Force Transformation, Irak and Challenges of American Overstretch" başlıklı raporuna ABD giderek zorlanıyor...

Evet ABD'yi yeni Roma İmparatorluğu ilan edip, 22 ülkenin haritalarını değiştireceklerini ifade eden ABD yönetiminin, hedefleri ile askeri gücü arasındaki dengesizlik nedeni ile Avrasya jeostratejisi zora giriyor.

III-) İMPARATORUN BATAKLIKLARI

İmparatorun, içinde debelendiği bataklıklardan biri, Taliban rejimi dönemindeki koşullarından hiçbir şeyin değişmediği Afganistan'dır...

"Sürekli Özgürlük" operasyonu ile Taliban rejiminden kurtulduğu iddia edilen Afganistan hâlâ ortaçağı yaşıyor... Halkın yüzde 90'ı işsiz. Aylık gelir ortalama 70 dolar civarında. Uyuşturucu tacirlerinin Afganistan'da yetişen haşhaştan elde ettikleri yıllık gelir ise yaklaşık 100 milyar dolar. Afganistan'da hâlâ milli gelirin yüzde 50'sini narkotik gelirleri oluşturuyor...

Taliban rejiminin yıkılmasından yıllar sonra, Afgan halkı arasında zengin ve yoksul kutuplaşması yaşanıyor. İşgalin zengin ettiği savaş ağaları ve yoksullukla zenginleşen yetkililerden oluşan zengin bir üst sınıfın ortaya çıkmasıyla yoksul kesimin huzursuzluğu artıyor.

Ayrıca İnsan Hakları İzleme Örgütü, Afganistan'da 1990'lı yıllardaki iç savaşta suç işlemiş birçok aşiret liderinin, Afgan hükümetinde görev yaptığını belirtti. Örgütün Kâbil'i kana bulayan çatışmaların başlangıç dönemi olan 1992 baharı ile 1993 baharı arasındaki olayların ele alındığı raporunda, bu kişilerin işledikleri suçlardan dolayı yargılanmaları istendi. Örgüt, raporda, bu dönemde birçok şiddet eylemine karışan aşiret liderlerinin, içişleri veya savunma bakanlıklarında veya Devlet Başkanı Hamid Karzai'nin danışmanı olarak görev yaptıklarına dikkat çekti.

Bunlardan başka ABD'nin, Afganistan'daki yeni bir işkence üssü ortaya çıkarıldı. İnsan Hakları İzleme Örgütü, Kâbil yakınlarındaki 'Karanlık Cezaevi' denilen işkence merkezinde tutulan bazı mahkûmların, ağır fiziksel ve psikolojik baskı nedeniyle kafalarını duvarlara vurduklarını ve bu şekilde intihar etmeye çalıştıklarını bildirdi.

Afganistan, Kâbil dışında giderek işgalcilerin kontrolünden çıkarken; ABD için Irak'ta da yenilgi netleşiyor...

III.1-) ABD'NİN KAYBETTİĞİ SAVAŞ: IRAK

"Savaşın 1000 Günü: Irak'ta bu direniş hesaplanmıyordu!" diyor The Independent...

Tarık Ali'nin, "Er ya da geç bütün yabancı askerler Irak'tan ayrılmak zorunda kalacak. Eğer bunu kendi rızalarıyla yapmazlarsa zorla kovulacaklar. Yabancı güçlerin ülkedeki varlığı şiddeti kamçılıyor. Irak halkı kendi kaderinin denetimini tekrar eline geçirdiği zaman, kendi ülkesinin iç yapısına ve dış politikasına da kendi karar verecek. (...) Bu arada Iraklılar, İngiliz ve Amerikan yurttaşlarının gıptayla bakacakları bir şeye sahip olmaktan dolayı kendileriyle övünebilirler: Onların (Iraklıların) muhalif bir gücü var," dediği Irak direnişi ABD işgalini köşeye sıkıştırmanın eşiğindedir...

Örneğin, Washington Institute for Near East Policy yayımladığı raporda, direnişin hâlâ güçlü olduğunu ve daha da güçlenebileceğini belirtti. Direnişin 32 ayda zayıflama belirtisi göstermediği vurgulanan raporda, "Binlerce direnişçi öldürülmüş, binlerce Iraklı tutuklanmış olsa da, istihbaratlar direnişin hiç bu denli güçlü ve kanlı olmadığı duygusunu güçlendiriyor," denildi.

Ve nihayet Irak'ta direnişin "birkaç yabancı savaşı" tarafından yürütüldüğünü öne süren ABD ordusu direnişin Irak kökenli olduğunu kabullendi. The Sunday Telegraph gazetesine konuşan ABD'li komutan Albay John Gronski, "Direnişçiler Iraklı" açıklamasını yapmak zorunda kaldı.

Bunların yanında Irak'ta yapılan bir anket, Irak halkının yarısının işgal güçlerine yönelik saldırıları desteklediğini gösterdi. Özetle Irak'taki bir araştırma, Iraklıların üçte ikisinden fazlasının Amerikan askeri varlığına karşı olduğunu ortaya koyarken; İngiliz Savunma Bakanlığı'nın yaptırdığı gizli bir araştırmaya göre Iraklıların yüzde 45'i, ABD ve İngiliz birliklerine yönelik saldırıları haklı buluyor. Iraklıların sadece yüzde 1'i işgalcilerin ülkede güvenliği sağladığını düşünüyor. Araştırmaya göre, halkın yüzde 82'si ülkedeki ABD ve İngiliz askerlerinin gitmesini istiyor!

III.1.1-) İŞGALİN KIRLI SAVAŞI

Iraklıların silah elde dövüştüğü işgal, ABD'nin kirli ve kural tanımaz vahşetinden başka bir şey değildir...

Öncelikle -13 Kasım 2005 verileriyle- soralım...

Irak'taki hanelerin sadece yarısına yakınının temiz su şebekesine bağlı olduğunu?

Başkent Bağdat dışında kanalizasyon sistemine bağlı olan hanelerin oranının sadece yüzde 8 olduğunu?

Bağdat'ta günde 8 saatten daha az süre elektrik verilebildiğini, başkent dışında ve kırsal bölgelerde durumun çok daha kötü olduğunu?

Irak'ın yeniden yapılandırılması çerçevesinde temiz su ve kanalizasyon çalışmaları için planlanan 81 projenin, 68'inden vazgeçildiğini?

Irak'ın petrol gelirinin işgal öncesinden daha düşük olduğunu ve hatta 1991 Körfez Savaşı öncesinden yüzde 46 daha az olduğunu?

Ülkedeki işsizliğin yüzde 50'ler ve üstünde olduğunu? Biliyor muydunuz?

Devam edelim...

SAYILARLA IRAK (Cumhuriyet, 14 Aralık 2005, s.8)	
204.4 MİLYAR DOLAR:	Bugüne dek savaşın ABD'ye maliyeti.
2339:	Müttefik güçlerin asker kaybı.
30.000:	Tahmin edilen Iraklı sivil kayıplar.
0:	Bulunan kitle imha silahı sayısı.
Yüzde 8:	Yetersiz beslenen Iraklı çocukların oranı.
35.819 MİLYON DOLAR:	Dünya Bankası'nın yeniden inşanın maliyeti için öngördüğü miktar.
53.470:	Öldürülen Iraklı direnişçi sayısı.
Yüzde 67:	İşgal nedeniyle kendini daha az güvende hisseden Iraklıların oranı.
343 DOLAR:	Bir Iraklı askerin ortalama aylık ücreti (Irak'taki bir Amerikan askerinin ortalama aylık ücreti: 4.160.75 dolar).
66:	Irak'ta öldürülen gazeteci sayısı (Vietnam Savaşı'nda öldürülen gazeteci sayısı 63 idi).
5:	Bir ayda kaçırılan yabancı sivil sayısı.
Yüzde 47:	Hiçbir zaman yeterli elektriğe sahip olamayan Iraklıların oranı.
20:	Bir ayda patlamamış mayınların yol açtığı kayıp ve yaralı sayısı.
Yüzde 20:	2005 yılı enflasyon oranı.
Yüzde 25-40:	Kasım 2005'te tahmin edilen işsizlik oranı.
251:	Kaçırılan yabancıların sayısı.
Yüzde 70:	Kanalizasyon sistemi nadiren çalışan Iraklıların oranı.
183.000:	Irak'ta bulunan ABD'li ve İngiliz askeri sayısı (162.000 ABD askeri, 8000 İngiliz askeri ve 13.000 diğer ülkelerin askerleri).
90:	Kasım 2005'te direnişçilerin günlük saldırı sayısı (2003 Haziran'ında bu sayı 8 idi).
Yüzde 82:	Koalisyon güçlerinin varlığına "şiddetle karşı çıkan" Iraklıların oranı.
15.955:	Görevde yaralanan ABD askeri sayısı.

Somut veriler ışığında ilerleyelim: The Washington Post, Irak'ın Anbar bölgesine "Çelik Perde" adlı askeri operasyon düzenleyen ABD ordusunun, saldırılarında direnişçilerden çok sivilleri hedef aldığını ortaya çıkardı...

Irak'ta bir yılda 250 bilim adamı ve öğretim üyesinin sistematik bir şekilde öldürülmesi ve yüzlercesinin de "kaybolması", üniversitelerin yüzde 84'ünün yakılıp yıkılması, Bertrand Russel Mahkemesi tarafından kınandı...

ABD Genelkurmay Başkanı Orgeneral Peter Pace, Irak'ın Felluce kentinde kullanılan ve bedeni kemiklere kadar eriten beyaz fosfor bombasını savundu. Beyaz fosforu hedef-

leri açığa çıkarmak ve duman perdesi oluşturmak için kullandıklarını söyleyen Pace, "Beyaz fosfor ordunun yasal araçlarından biri" dedi. Bunun kimyasal silah olmadığını öne süren ABD'li komutan, uygulamayı "Kurşun, derinin içine beyaz fosfordan daha hızlı giriyor" diye savundu. Pace, hiçbir ordunun sivil kayıplardan kaçınmaya ABD ordusu kadar özen göstermediğini de iddia etti...

Afganistan ve Irak'taki Amerikan güçlerinin tükettiği mermi sayısı dudak uçuklatıcı rakamlara ulaşırken, ABD işgale mermi yetistirebilmek için İsrail'den ithalata gitmek zorunda kalıyor. Bir hükümet raporunda, ABD güçlerinin öldürdükleri her bir direnişi için harcadığı mermi sayısı 250 bin olarak hesaplandı. ABD güçlerinin yılda tükettiği küçük silah cephaneleri 1.8 milyar mermi. Bu rakama, hem Afganistan ile Irak savaşları hem de 11 Eylül sonrası çok daha fazla silahlı tatbikat yapılması nedeniyle tüketimin beş yılda ikiye katlanmasıyla ulaşılmış...

"Irak savaşının ABD'ye maliyetinin, Beyaz Saray'ın daha önce öngördüğü miktarları aşarak 2 trilyon dolara kadar çıkabileceği öne sürüldü. Pentagon sözcüsü Yarbay Roseann Lynch ise savaşın aylık harekât masraflarına ilişkin maliyetinin 4.5 milyar dolar olduğunu belirtti. Lynch, savaşın şimdiye kadarki toplam maliyetinin ise 173 milyar dolar olduğunu açıkladı.

Reuters'in bilgilerine göre, savaşın başladığı 20 Mart 2003'ten beri, 2006 yılı başı itibarıyla, 220 dolayında ABD, 100 dolayında İngiliz ve 100 dolayında öteki müttefik ülkelerin askeri ölmüş, Irak da yaklaşık 5 bin asker, 30 bin sivil yitirmiştir... Irak'ta bulundurduğu 150 bin kişi dolayındaki orduyu oluşturmak için paralı ve gönüllü askerliğin sınırlarına ulaşmış, yaklaşık 200 milyar dolar da masraf etmiştir.

Irak'ta Saddam Hüseyin iktidarını deviren ABD işgalinden bu yana yoksulluk sınırının altına yaşayan vatandaşların sayısının arttığı ve nüfusun 5'te 1'ine ulaştığı belirtildi. Irak Çalışma Bakanlığı'ndan Leyla Kazım, bakanlığın Uluslararası Para Fonu ve BM Kalkınma Programı ile eşgüdüm içinde yürüttüğü çalışmanın, Irak nüfusunun yüzde 20'sinin yoksulluk sınırının altında yaşadığını ortaya koyduğunu söyledi. Kazım, "2 milyon Iraklı aile, günlük kişi başına 1 dolar olarak belirlenen uluslararası kriterlere göre yoksulluk sınırının altında yaşıyor," dedi...

Ve nihayet *Harold Pinter'in, "Irak'taki ölüme gelince, konunun sanki ölümle ilgili yokmuş gibi davranılmaktadır. Irak'ta daha direniş başlamadan önce en az 100.000 Iraklı Amerikan bombaları ve füzeleriyle öldürülmüştür. Bu insanlardan hiç söz edilmemektedir. Sanki hiç olmemişlerdir. Savaş istatistiklerinde onların ölümleri atlanmıştır. Ölmüş oldukları kayıtlara bile geçmemiştir. 'Biz cesetleri saymıyoruz' demektedir Amerikan generali Tommy Frank," diye haykırdığı Irak'taki sömürgeci zulmün icraati, bir yanılla Nazileri anımsatmaktadır...*

III.1.2-) ABD'NİN DURUMU-KONUMU

2004 başında, Chicago Tribune, kurulmakta olan 14 büyük çaplı kalıcı üsse bakarak ABD'nin bölgede uzun dönemli bir askeri varlık oluşturmakta olduğunu aktarıyordu.

Ancak ulaşılan koordinatlarda Washington Post'un yorumuna göre, "Irak hızla elden kaçıyor."⁷ Direniş gücünden hiçbir şey kaybetmeden süregelirken Los Angeles Times'ın

7 Washington Post, 6 Ekim 2005.

yorumu Irak'ta askeri durumun giderek kötüleştiğine işaret etti: ABD'nin eğittiği Iraklı askeri birliklerden savaşa hazır olanların sayısı 3'ten 1'e inmiş.⁸ Eğitilenlerin büyük bir kısmı, eğitim bitince silahını alıp kaçarak direnişe katılmıyordu.⁹

Bu görüntü karşısında, eski Ulusal Güvenlik Ajansı Başkanı General William Odom, "Irak, ABD tarihinin en büyük stratejik felakettir," diyor.¹⁰

III.1.3-) VE KÜRTLER

Iraklı Kürtlerin ve Irak'taki Kürt siyasetinin; ABD yanlısı olduğu bir "sır" değil... Ve kimse bu gerçeği "es" geçerek, bir Ortadoğu ve Kürtlerin konumu analizi yapamaz; yapsa da, bir işe yaramaz...

Bu tabloda Iraklı (Güneyli) Kürtlerin geleneksel önderliğinin durumunu en iyi, Dietrich Bonhoeffer'un, "Yanlış trene bindiyse koridorda ters tarafa yürümenin faydası yoktur," sözleri anlatıyor...

Evet; Kürtlerin ve Kürt siyasetinin Ortadoğu'daki güncel-objektif konumu (ABD yanlısıdır ve) hiç de iç açıcı değildir...

2003 Mayıs'ında Bush'la buluşarak Kürtlerin taleplerini sunan, Kuzey Amerika Kürt Ulusal Kongresi kurucusu, 1960'lardan bu yana KDP üyesi, Prof. Asad Kailani'ye göre Kürt devletinin yolu Washington'dan geçiyor. Bu yüzden Washington'u bölgesel istikrar ve petrol açısından Kürtlerin önemine ikna etmek gerekiyor.¹¹

"Ancak belirleyici etken bölge ülkelerinin ABD projesine direnme gücü olacak. Bu yüzden, 'tarihin rüzgârı' geçmişte olduğu gibi, yine kolaylıkla yön değiştirebilir. Umarım Kürtlerin, ABD projesine takılmak dışında bir 'B' planı da vardır..."¹²

III.1.4-) IRAK'IN HÂL-İ PÜR MELALİ

İşgal altındaki Irak, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin talan ve yolsuzluk deryasıdır... İşte, Irak'a "özgürlük" ve "demokrasi" götürdüğü iddia edilenlerin "marifetleri"nden birkaçı...

Irak'ta bakanlıkların kasalarının içeriden boşaltıldığı anlaşıldı. Maliye Bakanı Ali Allavi'nin açıklamasına göre, Savunma Bakanlığı'nın 1 milyar doları ortada yok. Allavi, diğer bakanlıklardan da yarım milyar dolar civarında paranın hortumlandığını söyledi...

Irak savaşı sonrası yeniden yapılandırma için ayrılan bütçeden sorumlu olan bir ABD'li yetkili, milyonlarca dolarlık yolsuzluğa karıştığını itiraf etti... Robert Stein, Washington'da yargılandığı davada, iki milyon dolardan fazla parayı zimmetine geçirdiğini, rüşvet ve seks karşılığı bir ihaleyi sekiz milyon dolara verdiğini belirtti...

1996-2003 yıllarında Irak'a uygulanan BM'nin gıda karşılığı petrol programına dair

8 Los Angeles Times, 6 Ekim 2005.

9 Asia Times, The New Statesman, 5 Ekim 2005.

10 antiwar.org, 6 Ekim 2005.

11 KurdishMedia.com, 9 Aralık 2005.

12 Ergin Yıldızoğlu, "Irak'ta Seçimler...", Cumhuriyet, 14 Aralık 2005, s.4.

yolsuzluk iddiaları sürüyor. Bu kez, Irak'ı Haziran 2004'e dek yönetmiş ABD'nin Geçici Hükümet Konseyi Başkanı Paul Bremer'in, programdan Kürdistan'ın payına düşen paraları "çarçur ettiği" öne sürüldü. İddiaya göre, Bremer 23 Haziran 2004'te, yetki devrinden beş gün önce programdan elde edilen 1.4 milyar doları nakit olarak helikopterlerle Erbil'e getirtip Kürt yönetimine teslim ettirdi. Ama Kürt yetkililer, Kürdistan'ın payına 4 milyar dolar düştüğünü iddia edip Bremer'in 2.6 milyar doları 'uygunsuz kullandığını' ve 1.4 milyar doların 'sus payı' olduğunu öne sürdü...

İşgal sonrası Irak petrol sektörü arapsaçı. İthal petrol, sübvansiyon sayesinde içerde ucuz satılınca, bir kısmı tekrar yurtdışına kaçırıldı. IMF'nin baskısıyla sübvansiyon kalktı. Fiyatlar üç katına fırladı. Irak'ın BM ambargolarıyla altyapısı çöken, ABD bombardımanıyla ağır darbe yiyen ve direnişçi saldırılarının hedefi hâline gelen petrol sektörü, hepsinin üzerine IMF reçetesi binince, halkı çıldırma noktasına getirdi. Irak hükümetinin IMF'nin dayatmasıyla petrol ürünlerine uygulanan sübvansiyonları kaldırıp fiyatları artırması, işgalin getirdiği mahrumiyetler içinde yüzen halkı çileden çıkardı...

Bu arada eklemeyen geçmeyelim: Iraklıların 'ABD mutfağında pişirilmiş' nitelemesini uygun gördüğü tartışmalı anayasa, ülke petrolünün yabancı sermayeye açılmasını ve neo-liberal politikaların uygulanmasını kolaylaştıracak niteliktedir!

Bundan başka ABD ile İngiltere Irak petrolünden 25-40 yıl pay alma planını devreye sokmaya çalışıyor. Irak'ın zararı 200 milyar doları bulacak... The Independent gazetesi, 22 Kasım 2005'de verdiği manşet haberinde, Amerikan güdümlü planın ayrıntılarını aktardı. Plana göre Irak'ın petrol rezervlerinin geliştirilmesi, 2006 yılı itibarıyla ABD ve İngiliz şirketlerine devredilecek. Böylece bu şirketler, 200 milyar dolarlık devasa petrol gelirlerine el koymuş olacaklar...

III.1.5-) EMPERYALİST PROVOKASYONLAR: İÇ SAVAŞ EŞİĞİ

Bu tabloda, hemen herkes görüyor: Irak bir boğazlaşmaya götürülüyor... Kim ne derse desin, bunun asli-tek müsebbibi de ABD işgali ve işbirlikçileri...

Örneğin Samarra'daki türbeleri bombalayanlar Irak'ı bölmek isteyen ABD ve Siyonist lobiden başkası olmadığını anımsayın...

The New York Times gazetesi konuya ilişkin olarak başyazısında, "Irak tehlikeli bir şekilde iç savaşa doğru gidiyor. İç savaş patlak verirse, bundan en başta masum Şii ve Sünni siviller zarar görecek, fakat bunun etkileri Irak sınırlarının çok ötesine taşacak. Şii güney, İran'ın siyasi yörüngesine daha fazla girecek ve kuzeydeki Kürtler, muhtemelen Türkiye'yi de meselenin parçası hâline getirecek biçimde bağımsızlık talebinde bulacak..."¹³

III.2-) BİR NOT: UYGARLIK ("KARİKATÜR") KRİZİ

ABD'nin sıkıştığı noktada; yeni bir İran seferi gündemdeyken; "Uygarlıklar Çatışması'nın hizmetindeki "Karikatür Krizi" devreye giriyor (daha doğrusu sokuluyor)...

13 "Irak Uçurumun Eşiğinde", The New York Times, 1 Mart 2006.

Devreye sokulan "Karikatür Krizi" ile öfkeyle kalkan, hep zararlı oturuyor. Yaşananların tetiklediği süreç yani ABD-AB yakınlaşması, Batı bloğunun yeniden inşası sürecinde katalizör rolü oynamaya başladı...

ABD dış politikası, "Batı" ittifakını, onarılması yönünde yeniden şekillendiriyor. 'Karikatür Krizi'yle sokaklara dökülen Müslüman kalabalıklar, bu "onarım" sürecinde kendilerine düşen görevi başarıyla yerine getirmeye hazır olduklarını bir kez daha kanıtladılar...

Sokaklara dökülenlerin, onları sokağa dökenlerin acaba kaçı, "Batı"da kendilerini hedef alarak şekillenmekte olan kolektif sömürgecilik eğilimlerine destek verdiklerinin, ABD-AB yakınlaşmasını hızlandırdıklarının farkındalar?

Evet kriz, ABD-Avrupa yakınlaşması sürecine hizmet etti. Krizle ABD'nin GOP'de karşılaştığı engellerden biri Irak'taki direniş, diğeri de savaşa karşı çıkan Avrupa ile Arap dünyası arasında oluşmaya başlayan, silah pazarında Avrupalı şirketlere çeşitli avantajlar kazandırmaya kadar uzanan yakınlaşmaydı...

IV-) ORTADOĞU VE "BOP/GOP" DAYATMASI

Ortadoğu; insanlık tarihi boyunca anlaşmazlıklara, çatışmalara, savaşlara sahne olmuş bir bölge!

Birinci Dünya Savaşı, İkinci Dünya Savaşı ve Arap-İsrail Savaşlarının şekillendirdiği coğrafya ve siyasal yapılanma; İran-İrak Savaşı, Birinci Körfez Savaşı ve İkinci Körfez Savaşı sonrasında yaşananlar, bölgede bugün ortaya çıkan sıcak gelişmelerin altyapısını oluşturmuş! Başlangıçta, jeopolitik konumu, zengin doğal kaynakları, geniş pazar olma özelliği nedeniyle, ulusal çıkarları açısından Ortadoğu'ya ilgi duyan devletler, daha sonra güvenlik gerekçesiyle bölgeye yönelerek, içinden çıkılması zor olan sorunların yaratıcısı olmuşlar!

ABD'ye göre bugün Ortadoğu;

* Terör örgütlerini barındıran geniş bir üs,

* Enerji hammaddesi olan bir petrol ve doğalgaz havzası,

* Enerji hammaddesi ulaşım yollarının (denizyolu ve boru hatları) düğüm

noktasıdır. ABD, Ortadoğu'yu kendisine yönelen tehdit ve tehlikelerin kaynağı olarak görmektedir.

Bush'a göre; "Artık okyanuslar ABD'yi savunmaya yetmemektedir". Bu ifade, ABD'nin yaşam sahasının, Amerika Kıtası dışına taşıdığı anlamına gelmektedir. Bu saha içerisinde Orta Asya ve Hazar Bölgesi yanında Ortadoğu da yer almaktadır. ABD'ye göre her üç bölge, ABD'nin ulusal çıkarları doğrultusunda kontrol altında bulundurulmalıdır.

ABD bu değerlendirme ışığında Ortadoğu'da kalıcı bir egemenlik tesis etmeyi kendi varlığını sürdürmekle eşdeğer görmektedir. ABD'nin amacı; Irak'tan başlayarak Ortadoğu'yu şekillendirmek ve Körfez bölgesine egemen olmaktır.

Thomas Friedman ABD'nin bu yaklaşımı için şu tespitite bulunmaktadır; "ABD yeni bir yaklaşımla; Ortadoğu'daki geleneksel statükocu politikasını terk ediyor. Daha önce Ortadoğu'da kendine yakın bulduğu kralları ve diktatörleri destekleyen ABD; şimdi bölgeye demokrasi

ası yapmaya ve bu yeni plana uymayan rejimleri alaşağı etmeye kararlı görünüyor."

ABD bu değerlendirme şekliyle Ortadoğu'yu yoğun biçimde denetim altında bulundurmaya amaçlamaktadır. ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, bu projeyi başkan başkanışmanı olduğu dönemlerde dünya kamuoyuna, "Büyük Ortadoğu Projesi" adıyla; "Fas'tan Çin sınırına kadar 22 ülkenin siyasal ve ekonomik coğrafyasının değiştirilmesi" olarak tanıtmıştır. (Büyük Ortadoğu, Genişletilmiş Ortadoğu, Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika olarak değişik adlarla tanımlanan ve kesin sınırları tartışmalı olan bölge, 12 milyon km²'lik bir alanda 650 milyon nüfusun yaşadığı 26 ülkeyi kapsamaktadır.)

ABD'nin bu projeye ilişkin yaklaşımını Ekim 2005'te Başkan Bush şöyle ifade etmiştir: "Bizim geleceğimiz ve Büyük Ortadoğu'nun geleceği birbiriyle bağlantılıdır..."

Burada durup, dediklerimizi toplarsak: Tarih, Ortadoğu'yu egemenliğin merkezi olarak tespit ediyor.

Evet, Hüsnü Mahalli, "ABD'nin Ortadoğu politikasının bölge ülkelerini teslim almaya, köleleştirmeye dayalı olduğu"nu söylüyorken; Ortadoğu açısından özellikle şu unutulmasını: *Irak'a yönelik harekâtı ile Ortadoğu'da küresel bir mevzi oluşturan ABD, içinde bulunduğumuz 2006 ve 2007'de yeni bir aşamaya geçmeye hazırlanıyor. ABD'nin Irak'ta artan kayıpları da yeni harekât tarzını zorunlu kılıyor...*

Unutulmasın ABD, petrole alternatif enerji kaynaklarını sağlamadıkça, Ortadoğu'dan çekilemez. ABD Irak'tan çıkamaz, İran'daki rejimle de ebediyen yaşayamaz. Bölge, gelecek on yıl, dünyanın en krizli yeni "kıyamet bölgesi" olacaktır...

Verili tabloda bugün, Ortadoğulu devrimcilere düşen her türden şovenizm karşısında kararlı bir duruş sergilemek ve halklar arası dayanışmayı örmektir. Önümüzde iki seçenek var: Ya halkların kapitalist-emperyalizme karşı birleşik mücadelesi ve bunun sonunda ulaşılabilecek olan bir bölgesel devrim ya da etnik/dini kimliklere dayalı bir politizasyonla hakların birbirine kırdırılması, "balkanlaştırma"dır...

IV.1-) ORTADOĞU'DA KİLİT SORU(N): FİLİSTİN

Filistin deyince; "Umutsuzluğa sürüklenen Filistinli gençlerin İsrail cezaevlerini kurtuluş olarak gördüğü" bir yerden; yani "Batı Şeria'daki Filistinli çocuklar, ailelerinin eline bir miktar para geçmesini sağlayabilmek amacıyla hayatlarını hiçe sayarak İsrail askerlerine kendi icatları silahlarla "saldırmış gibi" yaptığı; çünkü İsrail cezaevlerine düşen Filistinlilerin ailelerine ayda 450 YTL ödendiği" bir coğrafyadan...

Yani 2005'in üçüncü çeyreğinde, Filistin topraklarında yaşayan 20-24 yaş arası nüfusun yüzde 35'inin işsiz, yaklaşık yüzde 43'ünün Dünya Bankası'nın yoksulluk sınırının altında, yüzde 15'ininse çok yoksul olduğu, ya da Dünya Bankası'na göre temel ihtiyaçlarını bile karşılayamayacak durumda olanların işgal ve kuşatma altındaki topraklarından söz ediyoruz...

Bu toprakların müthiş bir tarihi zenginliği var; zaten bizleri bugüne getiren de budur...

Hamas'ın yükselişi arızı değildir; somutun dayattığı bir durumdur...

Çünkü Nizar Sakhnini'nin, "Bush, James Balfour'un İzinde", başlıklı yazısında, "Bush en sonunda baklayı ağzından çıkardı: 1949 sınırlarına geri dönüş yok ve Filistinli

mültecilere geri dönüş hakkı tanınmayacak. Bush bu açıklamalarıyla kötü ünlü Balfour Bildirisi'ni kopya etti. Bu ne anlama geliyor? Bu namussuz oyunun sona ermediğini gösteriyor. İrkçi ve sömürgeci projelerle barış geleceğine inananlar artık uyanmalı ve durumun gerçekliğini görmeli," dediği koordinatlarda; "Öyle görünüyor ki İsrail ve Filistin halkı sonsuza dek kapana kısılmış görünüyor, sürekli olarak 1948'e geri dönüyorlar.

İki taraf arasındaki tartışmaların eskileriyle ne kadar aynı olduğunu duymak şaşırtıcı.. İçten içe, her şey, (Gazze ve Batı Şeria işgalinin başladığı) 1967'de değil, 1948'deki olaylarda düşümleniyor."¹⁴

Hamas, El Fetih'in "kirletildiği" bir ortamda bu sorunun çözümüne el atıyor; ya da en azından atmayı deniyor...

IV.1.1-) YÜKSELEN HAMAS

Evet, evet nihayetinde El Fetih'in başarısızlığının bir kefareti olarak Hamas'ın Politbüro şefi Halit Meşal şunları diyor: "İsraillilere de bir mesajımız var: Sizinle belirli bir kültürden ve inançtan olduğunuz için savaşmıyoruz. Museviler XIII yüzyıldır barış ve birlik içinde Müslüman dünyasının içinde yaşıyorlar. Sizinle olan çatışmamızın nedeni, dini değil siyasi. Bize saldırmayan Musevilerle sorunumuz yok. Sorunumuz, bizim topraklarımıza gelen, kendilerini güç kullanarak bize kabul ettiren, yaptırım uygulayan, toplulumumuzu mahvedenlerle...

Hiçbir zaman topraklarımızı gasp etme ve ulusal haklarımızı reddetme hakkını birilerine veremeyiz. Hiçbir zaman topraklarımızda kurulan Siyonist bir rejimin yasallığını kabul edemeyiz. Eğer siz kalıcı bir barış anlaşmasının prensiplerini kabul etme konusunda istekliyseniz bu şartlar altında biz de görüşmeye hazırız. Hamas, hak ve adalet kavramları üzerine kurulan, barıştan yana olanlara barış elini uzatıyor..."¹⁵

IV.2-) İSRAİL VE SİYONİZM DEYİNCE

Siyonist İsrail'in, ırkçı-sömürgeci vahşeti şimdi Hamas'la karşı karşıyadır...

Gerçekten de Siyonizm ile zehirlenmiş İsrail, bizatihi barışın önündeki engeldir...

Tevrat'tan başka hiçbir güç tanımayan ve yasal hiçbir dayanağı olmayan ilkel (Siyonist) kültürü İsrail, kendi elleriyle yarattı...

Ya da Uluslararası İlişkiler ve Hukuk Profesörü Adil Safty'in deyişiyle, "Filistin örneğinde, militan Siyonizm, ruhani Siyonizm'in ahlâki liderlik mesajlarını terk edip, kılıçla bir Musevi devleti kurmaya karar verir. Adaletsizlik ve zulüm bu eylemin parçasıdır. Ahlâki liderliğin başarısızlığı ve çifte standartlar, (a) 'ötekinin' varlığını insanlık dışına çıkarmak ve inkâr etmek, (b) kurbanı suçlamak, üzerine dayalı bir propaganda sistemi üretmiştir. Böylece, Filistin'le ilgili şu Siyonist slogan ortaya çıkar: "Filistin'in topraksız insanları için, insansız bir toprak parçasıdır."

Sonuç, Siyonist devletin, 4 milyondan fazla Filistinlinin mülteciliğe mahkûm edilmesi, onbinlercesinin katledilmesi ve bölgenin bütünüyle kan gölüne çevrilmesiydi. 2000'lere doğru gelirken Amerikan emperyalizminin jandarması olarak Siyonizm, artık

14 Johann Hari, "Onca Zaman Sonra Aynı Tartışmalar", The Independent, 31 Temmuz 2003.

15 Halit Meşal, "Bize Siz Sahip Çıkmalısınız", The Guardian, 31 Ocak 2006.

bölgenin en büyük askeri gücüdür ve yayılma 1948'de kimsenin hayal edemediği noktalara dek uzanmıştır. Bir devlet ideolojisi ve politik stratejisi olarak Siyonizm, bugün bütün Ortadoğu halklarının en azgın düşmanıdır ve Nazi düşünce ve yöntemlerinin bir başka biçimde uygulansıdır.

Söz konusu vahşete ilişkin olarak İsrail'in eski genelkurmay başkanı Rafael Eitan'ın, Haaretz gazetesinin Şubat 2002'de yapılan röportajda İntifada hakkında söylediği şu sözler İsrail'deki havayı çok iyi yansıtıyor: "Eğer kazanmazsak yok edileceğiz. Burada [bizden] hiçbir şey kalmayacak. Bizim hayatlarımız dünyanın yarısının yanması pahasına kurtulacaksa, bırakalım yansın. Bizim dünyaya hiçbir borcumuz yok!"

IV.2.1-) SIYONİST İCRAATTAN KARELER...

Siyonist İsrail zulmü sadece Filistinli Araçları değil, Yahudileri de mahvediyor...

Yoksulluğun büyüdüğü, militarizmin güçlendirildiği İsrail, aynı zamanda bir yolsuzluklar coğrafyasıdır da...

İşte Siyonist vahşete gelince; sadece birkaç örnek...

Gazze Şeridi'ne yönelik operasyonlarını sürdüren İsrail ordusu, 2 Kasım 2005 günü Batı Şeria'nın Cenin kentinde elinde oyuncak tabanca taşıyan 13 yaşındaki bir Filistinli çocuğu vurarak ağır yaralanmasına yol açtı...

İsrail ordusunun 30 Kasım 2005'de Nablus'a düzenlediği saldırıda, Filistinli çocuk ve gençler kente giren 40 İsrail askeri aracına molotof kokteyli ve taşlarla saldırdı. İsrail askerlerinin ateş açması üzerine 14 yaşındaki bir çocuk başından vurularak ağır yaralandı...

İsrail sınır polisi tarafından gözaltına alınan bir Filistinli, koma hâlinde bulundu ve kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti. Filistinlinin bir eşeğe bağlandığı ve yollarda sürüklendiği öğrenildi...

Gazze'deki Refah mülteci kampında 13 yaşında bir kızı 17 kez ateş ederek öldüren bir İsraili subay, askeri mahkemede "suçsuz" bulundu. Adı sadece "Yüzbaşı R" olarak açıklanan subay, 2004 yılında Refah'ta, bir İsrail askeri noktasına yaklaşan 13 yaşındaki İman el Hams'a tüfeğindeki tüm mermileri boşaltmıştı...

İnsan Hakları İzleme Örgütü (HRW), binlerce masum Filistinliyi öldüren İsrail askerlerine ceza verilmemesinin bir "dokunulmazlık kültürü" yarattığını ve askerleri rahatça cinayet işlemeye ittiğini bildirdi. Örgütün İsrail'e sert suçlamalar yönelten raporunda, 2000'de patlak veren ikinci İntifada'dan bu yana İsrail askerlerinin aralarında yabancı sivillerin de bulunduğu binlerce Filistinliyi öldürdüğünü ya da yaraladığını, ancak bu olayların yüzde 5'inin soruşturulduğunu, bu soruşturmaların da uluslararası ölçütlere uymadığını belirtti...

V-) ABD'NİN ORTADOĞU'DAKİ İKİ YAKIN HEDEFİ: SURİYE VE İRAN

ABD'nin Ortadoğu saldırısındaki hedeflerinden biri -"çeşitli" manipölasyonlarla "suçlanan"- Suriye...

Örneğin, Kandıra F Tipi Cezaevi'nde, İstanbul'da 15-10 Kasım 2003'te art arda düzenlenen bombalı saldırıları örgütlemek suçundan tutuklu bulunan Lui Sakka'nın avu-

katı Osman Karahan, müvekkilinin yabancılar tarafından ziyaret edildiğini belirterek, "Sakka'dan Hariri suikastında Suriye'yi suçlamasını istediler. Sakka'nın kabul etmemesi üzerine de tehdit ettiler" dedi...

Ayrıca, Eski Lübnan Başbakanı Refik Hariri suikastını araştıran BM raporunda suçlanan Suriye, uluslararası toplulukla işbirliğini sürdüreceğini açıkladı. Alman Der Spiegel dergisi, BM adına Hariri suikastını soruşturan savcı Detlev Mehlis'in hazırladığı rapordaki en önemli tanıklardan Suheyr Sadık'ın "sabıkalı bir sahtekâr olduğunu" yazdı...

V.1-) İRAN, İRAN, İRAN...

Ve İran...

Bu konuda ilk nakledilmesi gereken şey: ABD'nin BM nezdindeki eski büyükelçisi Richard Hallbrooke'un, Türkiye'nin, dünya istikrarı için vazgeçilmez bir ön cephe ülkesi olduğunu söyleyip, eklediği: "Irak'tan Sonra Gündem İran'dır"!

Ortadoğu'nun orta vadeli geleceğinde herkes kendini bu gerçeğe hazırlasın...

İran 1.648.000 kilometrekarelik coğrafyası (Türkiye'nin 2.5 katı) ve 2005 sonunda 87 milyona ulaşması beklenen (2000 yılında 76.429.000) nüfusu ile, ABD'nin; Ortadoğu-Kafkasya-Orta Asya politikalarının önünde bariyer işlevini sürdürmekte daha da önemlisi Uzak Doğu ve Güney Asya'ya ihraç ettiği petrolle, Hindistan, Çin ve Japonya'nın enerji gereksinimlerinin büyük bir bölümünü karşılamaktadır.

CIA'nın George Washington Üniversitesi'ne hazırlattığı "The Global Trends of 2015" başlıklı raporda; 2015'li yıllarda Ortadoğu petrollerinin dünya petrol pazarında baskın bir işleve sahip olacağı ve İran Körfezinden ihraç edilen petrolün yüzde 80'inin Güney Asya ve Uzak Doğu'ya yönleneceğinin açıklandığı dikkate alındığında, İran'ın yalnızca rejimi ve coğrafyası değil, ABD'nin gelecekteki rakiplerini enerji açısından besleyen bir kaynak olarak da denetim altına alınması, Amerika'nın küresel politika ve çıkarları açısından son derece anlaşılır olmaktadır.

Kıyıları okyanusa açılan İran'ın jeopolitik önemi, Orta Asya, Kafkasya ve Ortadoğu'nun ortasında bulunmasından kaynaklanıyor. ABD'nin "küresel üstünlüğü" Avrasya'daki nüfuzuna bağlıyor. İran engelini aşamamış ABD'nin Avrasya Jeostratejisi, hatta küresel üstünlüğü zora girebilir.

Özetle ABD'nin Ortadoğu müdahalesine "gerekçe" oluşturan temel soru(n), İran bu hâliyle var olduğu sürece çözülmüş olamaz... Tarih buna tanık ve taraftır...

Çünkü İran "BOP"nin ortasında, ağızları sulandıran ekonomik potansiyelleriyle birlikte, kocaman bir kaya gibi duruyor. ABD hem İran engelini aşmak istiyor hem de Irak'ta Şiiilerin ayaklanmasını engellemek için onun desteğine gereksinim duyuyor. Böylece ABD'nin küresel imparatorluk projesiyle İran'ın bölgesel hegemonya hesapları çatışıyor.

Özetin özeti ABD'nin küresel imparatorluk projesiyle, İran'ın bölgesel hegemonya projesinin çatışıyor. Bunun için de İran boy hedefi ilan ediliyor...

V.2-) VE T."C"...

T."C", ABD müdahalesiyle taşların yerinden oynadığı Ortadoğu'da, "bölgesel rol tut-

kusu" ve "Kürt korkusu" ile hem ABD'li ve hem de -yer yer- ona "itiraz" etme gayretiyle beyhude bir çırpınış içindedir...

Türkiye bir yandan Başkan Bush liderliğindeki ABD'nin bölgeyi ve kendisini şekillendirme çabalarını önlemeyi, öte yandan Ortadoğu'yu şekillendirme gayretlerine katkı sağlamayı birlikte düşünerek ciddi bir ikilem içinde kıvrınmaktadır...

Ve MGK Genel Sekreteri Yiğit Alpogan, "Nükleer bir İran bizi rahatsız eder. Buna hiç şüphe yok. Tabii orada bir ayırım yapıyoruz. Nükleer enerjinin barışçıl kullanılması herkes için hak" derken; "Alpogan ABD'ye, Türkiye'nin İran füzelerinin tehdidi altında olduğunu gösteren 'Füze Raporu'nu götürdü."

Tam da bu kesitte "ABD'li general Wald, 'İlişkilerimiz 10 yılın en iyi düzeyinde' derken, İran gündemde yükseliyor... *Tüm bunlardan da, ABD'nin bölgede yeni bir oyun planı üzerine çalıştığı ve Türkiye'nin işbirliğini beklediği görülüyor...*

VI-) "SONUÇ YERİNE"

*"Gelecek, güçsüzler için ulaşamaz,
korkaklar için bilinemezlik,
cesurlar içinse şanstır."¹⁶*

Bu gerilimleriyle Ortadoğu'nun geleceğinde söz sahibi olunabilmek için Carl Sandberg'in, "Hiçbir şey ilk önce düş olmadan gerçekleşemez"; Walt Disney'in, "Onların peşinden gidecek cesaretiniz varsa, bütün rüyalar gerçek olabilir"; Victor Von'un, "Dünya cesurlarıdır"; Ovidius'un, "Cesaret bütün silahları yener"; Anatole France'in, "Büyük bir şeyler başarmak için, sadece eylemde bulunmamalıyız, aynı zamanda düşlemeliyiz; sadece tasarlamamalı, aynı zamanda inanmalıyız," sözlerine uygun düşünüp davranmak gerekiyor...